

N:o 121.

Evankelista Matteuksen päivänä.*)

Evank. Matt. 11: 25–30.

Tämä on suloinen evankeliumi ja sisältää monta varsin oivallista opetusta. Me tahdomme nyt puhua siitä ainoastaan osaksi, mikäli jaksamme ja Jumala armonsa antaa. Herra Kristus kiittää ja ylistää tässä taivaallista isäänsä siitä, että on nämä kätkenyt viisailta ja toimellisilta ja ilmoittanut ne pienille; se on: ettei hän ole julistanut evankeliumiansa viisaille ja oppineille, vaan ilmoittanut sen lapsille ja taitamattomille, jotka eivät voi puhua eikä saarnata eivätkä ole viisaita ja ymmärtäväisiä. Täten ilmaisee hän vihaavansa viisaita ja oppineita vaan suosivansa ja rakastavansa niitä, jotka eivät ole itseviisaita ja itsepäisiä, vaan niinkuin pienokaiset lapset.

Mutta maailman korvissa kuuluu se aivan hullulta ja harmittavalta, että Jumala noin vihaa viisaita ja heitä tuomitsee, sillä arvelemehan me, ettei hän voi hallita, ellei hänellä ole viisaita ja ymmärtäväisiä ihmisiä sitä varten. Kuitenkin on ajatus tämä: Tämän maailman viisaat ja oppineet käyttäytyvät siten, ettei Jumala voi olla heitä kohtaan armollinen ja laupias, sillä niin onnettomia he ovat, että tekevät kristillisessä seurakunnassa kaikki tyyni oman mielensä mukaan. Mitä ikänä Jumala laatii ja tekee, sitä täytyy heidän parannella, niin ettei heillä ole yhtäkään kehnompaa, halvempaa ja vastenmielisempää oppilasta kuin Jumala. Hänen täytyy ottaa oppia heiltä kaikilta ja he tahtovat kaikki olla hänen mestareitaan ja opettajiaan. Se nähdään kaikista vääräuskoisista maailman alusta alkaen. Aarius ja Pelaagius sekä nyt meidän aikana uudestakastajat ja sakramenttiläiset ynnä kaikki

muut hurmahenget ja kapinan nostajat, he eivät ole olleet eivätkä ole vielääkään tyytyväisiä siihen, mitä Jumala on tehnyt ja asettanut. He eivät voi jättää kohdallensa, mitä hän on määrännyt, vaan heidänkin pitäisi mielestään jotain siihen lisätä, että voisivat olla vähän parempia kuin muut ihmiset ja kerskata sanoen: Tämän olen minä tehnyt. Se mitä Jumala on tehnyt ja asettanut, on heidän mielestään aivan liian mitätöntä ja halpaa, oikeinpa lapsellista ja hullunkurista. Sen vuoksi, sanovat he, täytyy minunkin jotain tehdä ja panna siihen lisäksi.

Sen laatuista on tämä kurja viisaus maan päällä, varsinkin kristillisessä seurakunnassa, jossa toinen piispa ja kirkkoherra lyö ja kynsii toista, toinen estää ja hankaa toista vastaan, jota kirkkohallitus on aina suureksi vahingokseen saanut kokea. Nämä ovat niitä oikeita itseviisaita mestareita joista Kristus tässä puhuu. Ne valjastavat hevosen häntä edelle eivätkä tahdo pysyä sillä tiellä, jonka Jumala on meille viitoittanut, sillä heidän täytyy aina saada ja tehdä jotain erinomaista, jotta kansa sitten sanoisi: Ah, eipä tuossa meidän kirkkoherrastamme ja saarnaajastamme ole mihinkään, mutta katsos, tuossa vasta mies on, se se johonkin pystyy. Eikö tuo ole harmillista ja eikö Jumalan pitäisi olla sitä kärsimättä? Suosiko hän tuollaisia, jotka ovat hänelle liian viisaita ja oppineita ja tahtovat aina häntä pitää koulussa? Sanotaanhan Matt. 11: 19: **Viisaus vanhurskautetaan lapsiltansa.** Kylläpä tuo sopii hyvin, että muna tahtoo olla kanaa viisaampi! Kylläpä siinä koreasti kuljetaan, mis-

*) Tämän saarnan, joka on Luteruksen viimeinen, piti oppi-isämme v.1546 synnyinkaupungissaan Eislebenissä neljäntenä sunnuntaina Loppiaisesta.

sä lapset tahtovat ohjata isäänsä ja äitiänsä ja hullut ja mielipuolet hallita ymmärtäväisiä ihmisiä. Katsos, tässä on syy, miksi Raamattu aina hylkää viisaat ja oppineet.

Paavi on myöskin tehnyt samoin. Esimerkiksi: Kun Kristus on asettanut saarnaviran ja ruumiinsa ja verensä sakramentin sekä säätänyt, kuinka kristittyjen tulle sitä käyttää uskonsa vahvistamiseksi ja lujittamiseksi, niin huutaa paavi: Ei, ei, niin ei saa olla, se ei ole oikein. Hänen säädöksensä nimittäin sanoo, ettei ole hyvin tehty, jos ehtoollinen jaetaan kristityille heidän uskonsa vahvistukseksi, vaan hänen täytyy olla uhrina elävien ja kuolleitten edestä, kun pappi lukee messua, niin että kun kauppias tahtoo tehdä jonkun matkan, täytyy hänen ensin luetuttaa messu itselleen, jonka jälkeen vasta hänelle kaikki hyvin onnistuu.

Paavi pitää sen myös halpana, että jumala on asettanut kasteen, sillä se on hänen hallusaan kadottanut kaiken voimansa ja merkityksensä; sitävastoin kehuu hän portaittensa lakasijoita, jotka käyttävät kaapuja ja tukanpeitteitä ja joiden pitäisi auttaa maailmaa veljeskunnillaan ja munkkielämällään. Ken sitten rupeaa heidän seuraansa, hänellä muka on parempi kaste, jolla ei ainoastaan auteta häntä vaan muitakin ihmisiä, jos muuten tahtovat autuaiksi tulla. Tämöistä se nyt on paavin viisaus ja oppi. Katsos, niin nyt käypi Herralle Jumalallemme täällä maailmassa, että kaikkea hänen perustamaansa ja säättämäänsä pitää vääristeltämän, vieläpä perkeleen ja hänen kätyriensä täytyy sitä herjatakin ja pilkata. Siitä huolimatta pitäisi maailman mielestä Jumalalle kelvata ja hänelle otollista olla, että jokainen narri tahtoo häntä ojentaa ja ohjata.

Maallisessa hallituksessa ja ajallisissa asioissa tapahtuu kyllä, niinkuin Aristoteleskin siitä kirjoittaa, että muutamille ihmisille on lahjoitettu suurempi viisaus ja ymmärrys

kun ylipäänsä on tavallista. Jumala lähettää monasti taitavan, nerokkaan ja ymmärtäväisen miehen, joka neuvollaan ja viisaudellaan voi hyödyttää maata ja kansaa. Mutta sellaiset välttelevät toimia, niin että heitä vaivoin voidaan saada hallitukseen rupeamaan. Sen sijaan löytyy taas toisia, jotka mielellään haluaisivat siinä olla ja toimia, vaikka eivät kuitenkaan siihen pysty; heitä sanotaan tavallisesti maallisessa hallinnossa nenäkkäiksi ja suunsoittajiksi.

Sellaiset tulevat aivan pahaan huutoon ja oikeudella heitä myöskin vihataan; ja yleisenä valituksena on, ettei missään voida päästä erilleen tuollaisista hupsuista, jotka eivät mihinkään kelpaa, vaan jotka hyödyttömällä rettelöimisellään ja kerskailemisellaan aina ovat ainoastaan ihmisten tiellä. Sen vuoksi sanookin kansa sellaisista: Eiköhän tuollaisia räyhääjiä ole perkele niskaamme heittänyt? Aristoteles, joka maallisessa hallituksessa kyllä oli huomannut, kuinka harvat olivat oikeen kykeneviä virassansa, tekee erotuksen oikeiden viisasten ja ymmärtäväisten sekä toisten välille, joille jälkimmäisille hänellä on nimitys doxa, se on: opione sapientes, luuloviisaat, jotka mielestensä ovat viisaita ja ymmärtäväisiä ja vaativat muilta sellaista kunnioitusta ja tunnustusta, kuin todella sellaisia olisivatkin. Yleinen sananparsa sanoo: mitä toivotaan, sitä uskotaan. Sellaiset luulevat, että koska he istuvat ohjaksissa ja toimittavat kunniavirkoja, niin mahtavat he olla viisaitakin; ja tuollainen hutitus neuvostossa estää toisiakin, niin etteivät missään asiassa pääse hyvään päätökseen, sillä hän tahtoo perkeleen nimessä olla viisas, vaikka onkin vaan vetelys.

Jos nyt siis syystä vihataan maallisessa hallituksessa sellaisia, jotka tahtovat olla viisaita sitä kuitenkaan olematta, niin ovat ne vielä suuremmaksi vastukseksi ja totisesti vihattavia sekä jumalan että ihmisten edessä,

jotka tahtovat olla viisaita kristillisen seurakunnan asioissa eivätkä kuitenkaan sitä ole. Sellaiset ovat saarnaviralle haitaksi, niin ettei se saa ihmisiä johdatetuksi Jumalan tykö. Semmoisia oli meillä aikanaan myntseriläiset, uudestakastajat ja sakramenttiläiset, jotka esitivät ja ehkäisivät evankeliumin menestystä, viettelivät ihmisiä ja luulivat yksin olevansa viisaita ja ymmärtäväisiä, koska heillä siellä täällä oli virkoja seurakunnassa ja ohjaket käsissään.

Sen vuoksi tahtoo paavikin, ainoastaan sen tähden, että istuu niin korkealla, olla varsin viisas mies ja sanoo olevansa seurakunnan pää. Sillä paisuttaa perkele hänen niin, että hän luulee ja välttää kaikkea, mihin ikänänsä hän käsiksi käy, pelkäksi jumalalliseksi viisaudeksi, jota jokaisen pitää hyväksyä ja totella ollenkaan kyselemättä, onko se Jumalan sana vai eikö. Niinpä hän julkeaa suuressa hullutuskirjassaan häpeemättömästi sanoa ei olevan luultavaa, että sellainen korkeus (jommoinen hän tahtoo olla), voi erehtyä. Sama on myöskin laita keisarien, kuningasten ja kardinaalien; koska heillä on niin korkea asema, niin on heidän muka mahdotonta erehtyä ja hairahtua. Sellainen viisaus oli Kaifaallakin, kun hän neuvotteli juutalaisten kanssa. Te hupi hullut, sanoi hän, teillä ei ole mitään älyä päässä. Te ette tiedä ettekä ajattele meille olevan parempaa, että yksi ihminen kuolee kansan tähden, kuin että kaikki kansa hukkuisi, Joh. 11: 49, 50. Oli viisas ja järjellinen neuvo, että oli parempi tappaa yksi ihminen kuin saattaa koko maa turmioon. Mutta mihin tämä neuvo vei? Juuri sillä sai hän aikaan, että koko maan täytyi turmioon ja perikatoon joutua. Sillä tavalla tekevät myös kaikki itseviisaat kristillisessä seurakunnassa ja maallisessa hallituksessa.

Tätä nyt Herra Kristus tarkoittaa tässä sanoessaan vihaavansa röyhkeitä eikä tahtovan-

sa kärsiä kristillisessä seurakunnassaan niitä, jotka tahtovat ojennella hänen jumalallista sanaansa ja omalla viisaudellaan käsitellä sellaisia korkeita ja suuria asioita, jotka koskettavat uskoa ja meidän autuuttamme, olkoon heillä sitten nimenä paavi, keisari, kuningas, ruhtinas tai tohtori. Monta sellaista esimerkkiä olemme itse saaneet kokea lyhyessä ajassa, kun tuollaiset itseviisaat ovat ryhtyneet perustamaan yhteyttä tai suunnittelemaan sellaista kirkkoparannusta, että yksimielisyys saataisiin aikaan kaikkien niiden kesken, jotka tahtovat kuulua kristilliseen kirkkoon. He esittävät tuumansa komeassa muodossa sanoen, että niin ja niin pitäisi keisarin, kuningasten, ruhtinasten ja herrain tehdä, kyllä sitten muka maa ja kansa saataisiin autetuksi ja paljon hyvää aikaan kristikunnassa. Mutta mitä tuollaisilla omatekoisilla hankkeilla toimitetaan ja voiteetaan, sen luullakseni näkee nyt jokainen omin silmin.

Tämmöistä viisautta ovat sentään kaikkien enimmäen harjoittaneet kaikkialla paavi ja kardinaalit, jotka ovat tahtoneet olla Jumalan oppimestareita ja itse hallita kristikuntaa. Mutta sitäpä ei Jumala voi eikä tahdo kärsiä. Hän ei tahdo olla heidän, vaan heidän tulee olla hänen oppilaitaan. Hän on ijankaikkinen viisaus ja tietää hyvin, mitä tekee ja jättää. He arvelevat, että koska istuvat ylinnä hallituksessa, niin täytyy heidän olla viisaampiakin ja nähdä syvemmälle Raamattuun kuin muut. Sen vuoksi kukistaakin Jumala heidät hirmuisesti, koska hän ei tahdo eikä voi eikä hänen tulekkaan kärsiä sellaista. Siksiä toimittaa hän siten, että evankeliumi pysyy salattuna korkeille ja viisaille, ja hallitsee kirkkoansa aivan toisin, kuin he milloinkaan ajattelevat ja ymmärtävät, vaikka he mielestänsä ovat tietävinänsä ja käsittävinänsä kaikki ja arvelevat, koska he ovat peräsimmä, ettei Jumala voi

tulla toimeen ilman heidän neuvoaan ja hallitustaan.

Kuuluu ikäänkuin kateelliselta puheelta, kun Kristus sanoo juuri näin: **Minä kiitän sinua taivaan Isä**, vaikka ei mitään vihaa ja kateutta hänen sydämessään ollut. Jos kerran hän on antanut itsensä ruumiineen ja sielui-neen meidän edestämme, kuinka voi silloin hänessä olla mitään kateutta? Mutta tämä närkästys ja tyytymättömyys tulee siitä, että nuo kurjat ja mielettömät ihmiset tahtovat mestaroida Jumalata, joka sitä ei voi eikä saa kärsiä. Kaikki hurskaat sydämet kiittävätkin häntä siitä, sillä muutoin ei olisi mitään loppua sellaisella paikkailemisella ja ojentamisella. Tuollaisilla ihmisillä ratsastaa perkele, sillä he tahtovat Pyhästä Raamatusta ja Jumalan sanasta etsiä itselleen korkeata nimeä, siis omaa ylistystään ja kunniaataan, tahtoen olla muita ihmisiä merkellisempiä. Mutta meidän tulee tässä sanoa: Rakas taivaallinen isä, puhu sinä, minä tahdon halusta olla sinun oppilaasi ja olla vaiti niinkuin lapsi. Jos minä olisin hallinnut seurakuntaa oman älyni, viisauteni ja järkeni mukaan, niin kyllä nämä rattaat jo kauvan sitten olisivat kumossa olleet ojassa ja tämä laiva jo aikaa sitten mennyt pirstaleiksi. Sen vuoksi, rakas Jumala, hallitse ja ohjaa sinä sitä itse, minä tahdon mielelläni ummistaa silmäni enkä tuomita järkeni mukaan, vaan annan sinun yksin hallita sanallasi.

Mutta sille kannalle ei maailmassa päästä, sillä villihenget ovat aina liikkeellä eivätkä totisesti muuta etsi, kuin miten suurta kiitosta kansalta saisivat, niin että heistä sanottaisiin: Tuo se vasta mies on, hän sen on tekevä. Tuolla ylistyksellä he sitten kutkuttelevat itseään ja hokevat ylpeydessään: Tämän olet sinä tehnyt, tämä on sinun työtäsi, sinäpä olet koko mies ja oikea mestari. Siitä nyt nähdään, mihin he kelpaavat ja minkälaisia räyhääjiä he ovat. Oikeiden saarnaajain tulee ahkerasti

ja uskollisesti opettaa ainoastaan Jumalan puhdasta sanaa sekä etsiä ainoastaan Jumalan ylistystä ja kunniaa. Myöskin sanankuulijat tietäkööt sanoa: Minä en usko kirkkoherraani, vaan hän puhuu minulle eräästä toisesta Herrasta, jonka nimi on Kristus. Tätä osoittaa hän minulle, hänen suutansa tahdon minä katsoa, jos hän johdattaa minun oikean mestarin ja opettajan, nimittäin Jumalan Pojan tykö. Oikealla tolalla olisivat silloin asiat seurakunnassa, silloin sitä sanottaisiin hyvin ohjatuksi ja silloin olisi yksimielisyyttä kaikkialla; muutoin on pelkkää mielikarvautta joka paikassa, niinkuin nähdäänkin yleensä maallisessa hallituksessa. Samoin kuin ei mikään kaupunki-neuvosto mielellään kärsi sellaista hupsua, joka usein villitsee koko kaupungin, vaan ajaa hänet vihdoin ulos, josta myöskin koko maa iloitsee, samoin tulee myöskin käydä kristillisessä seurakunnassa, jossa älköön ketään muuta saarnattako kuin Jumalan Poikaa yksinänsä. Hän on se ainoa, josta on sanottu Matt. 3: 17 ja 17: 5: **Tämä on se minun rakas Poikani, kuulkaat häntä**. Kenestäkään muusta ihmisestä älköön saarnattako, olkoon hän keisari, kuningas, paavi tai kardinaali.

Sen vuoksi sanomme näin: Olkoot vaan keisari, kuninkaat, paavi, kardinaalit, ruhtinaat ja herrat viisaita ja ymmärtäväisiä, mutta minä tahdon uskoa ainoastaan Herraani Kristukseen. Hän on minun mestarini ja herrani, jota Jumala on käsenyt minun kuunnella ja jolta oppia, mikä oikea ja jumalallinen viisus ja ymmärrys on. Mutta katso, silloin huutaa paavi koko joukkoineen: Ei, ei; tätä et saa tehdä, sinun tulee totella esivaltaa ja esimiehiäsi ja tehdä niiden käskyt. Kyllä niin, sanon minä, sen teenkin, mutta oleppas ensin yksituumainen sen Herran kanssa, joka tässä sanoo: **Kaikki ovat minulle annetut minun isältäni**. Kuule sen vuoksi rakas paavi, keisari, her-ra ja ruhtinas, minä tahdon mielelläni totella

sinua maallisessa hallituksessa; mutta jos tahdot kristikunnassa istua sellaisena herrana, jolla muka on valta päättää, mitä minun tulee uskoa ja tehdä, niin siihen en suostu, sillä sinä tahdot olla viisas ja ymmärtäväinen siinä kohden, jossa olet hupsu ja jota et rahtuakaan ymmärrä.

Tässä nimittäin se Herra, jota ainoata tulee kuulla noissa asioissa ja joka sanookin: **Ei kenkään tunne Isää, mutta Poika, ja kenelle ikänä Poika tahtoo sen ilmoittaa.** Näitä ovat ne taitamattomat ja yksinkertaiset, jotka eivät itse mielestään ole viisaita ja ymmärtäviäisiä, vaan jotka kuuntelevat ja oppivat hänen sanaansa. Jos nyt hänen sanaansa minulle esität ja tarjoot, niin tahdon halusta ottaa siitä vaarin vaikkapa pieni lapsi sitä minulle puhuisi tai sellainen aasikin, joka Bileamia puhutteli. En tahdo tässä katsoa sen persoonaan, joka puhuu, pidettäköön häntä sitten aivan viisaana tai houkkiona. Sanassahan sanotaan järkähtämättömästi: Kaikki ovat minulle annetut, minä olen se mies, jonka yksin tulee opettaa ja hallita; kaikki viisaat ja ymmärtäväiset vaietkoot, antakoot sokaista silmiään ja suistaa järkeään. Meidän viisautemme ja ymmärryksemme jumalallisissa asioissa on se silmä, jonka perkele meille avasi paratiisissa, kun myöskin Aadam ja Eeva tahtoivat kerrassaan viisaiksi tulla. Jumala itse oli heitä opettanut ja antanut heille sanansa, jossa heidän tuli pysyä, jos tahtoivat tulla oikein viisaiksi; silloin tuli perkele, tarjoutui tekemään heidät viisaammiksi ja paremmiksi ja sulki heidän silmänsä, niin etteivät nähneet Jumalata, kun eivät voineet nähdä perkelettäkään.

Sen sijaan tulee meidän oppia, mitä tuo on: **Kaikki on minulle annettu.** Se on: minun tulee hallita, opettaa, vallita, käskeä ja toimia seurakunnassani. Tällä tunnustaa Kristus julkisesti olevansa totinen Jumala, sillä ei mikään enkeli eikä mikään muu luontokappale

voi siitä kerskata, että hänelle on kaikki annettu. Perkele tahtoi kyllä kerran istuutua Jumalan istuimelle ja olla Jumalan vertainen, mutta sen vuoksi viskattiin hän heti alas taivaasta. Sen vuoksi sanookin Kristus: **Kaikki on minulle annettu**, se on: minulle, minua pitää toteltaman. Jos sinulla on sanani, niin pysy siinä äläkä huoli kenestäkään, joka tahtoo opettaa tai tarjota sinulle jotain muuta. Minä tahdon hallita, varjella, pelastaa sinua. Anna paavin, keisarin ja mahtavain olla oppineita, viisaita ja ymmärtäviäisiä, mutta ellei heillä ole minun sanaani mukanaan, niin älä seuraa heitä, vaikka heitä olisi tuhansin kerroin useampia ja kaikki tyyni paljoa viisaampia. Niin, älä tee sitä, mitä ei yksikään enkeli taivaassa uskalla tehdä, nimittäin, että hän tässä herruudessa ja vallassa rohkenisi itse olla viisas tai hallita ja johtaa Jumalan hallituksessa. Nuo kurjat ja viheliäiset ihmiset, nimittäin paavi, keisari, kuninkaat ja kaikki lahkokunnat, eivät tiedä häpeästä mitään näin korottaessaan itseään. Mutta Jumala on asettanut Poikansa oikealle kädelleen ja sanonut Ps. 2: 7, 8: **Sinä olet minun Poikani – – – minä annan pakanat sinun perinnökses ja maailman ääret omakses.** Te kuninkaat ja herrat, jos tahdotte olla viisaita, niin kunnioittakaa Häntä, joka on teidän Herranne, ja tietäkää, että mitä hän on sanonut teille, sen sanon minäkin teille.

Tämä tulee meidän kristittyjen oppia ja tietää vaikka maailma ei tahdo sitä tehdä, sekä sen ohessa kiittää Jumalata, niinkuin Kristus itse tässä iloisesti kiittää taivaallista isäänsä, että hän on lahjoittanut meille sen rikkaan armon ja siunauksen, että nyt saamme kuulla häntä itseään. Ennen aikaan olisimme kyllä juosseet maailman ääreen saakka, jos olisimme tienneet jonkun paikan, jossa olisimme voineet kuulla Jumalan puhuvan. Mutta nyt ei ajatella, että joka päivä saamme kuulla häntä

saarinoissamme, niin, että kaikki kirjamme ovat täynnä Jumalan sanaa. Sinä kuulet sitä nyt kotona taloissa, isä ja äiti lapsineen laulaa ja puhuu siitä, saarnaajat ja kirkkoherrat saarnaavat siitä, pitäisihän sinun siis nostaa kätesi ylös ja olla iloinen siitä, kun nyt olemme päässeet siihen kunniaan, että saamme kuulla Jumalan puhuvan sanansa kautta.

Hohhoh! sanotaan nykyään, mitä merkilistä siinä on? Saarnataanhan nyt monin paikoin joka päivä ja usein monta kertaa päivässä, niin että sitä saa kuulla väsyksiin asti. Mitä enempää meillä siitä on? Olkoon menneeksi, mene sitten matkaasi rakas veli; ellet voi kärsiä, että Jumala joka päivä puhuu kanssasi sekä kotona huoneessasi että pitäjän kirkossa, niin pysy vielä kauvan viisaana ja etsi itsellesi jotain muuta. Trierissä on Herramme Kristuksen hame, sanotaan, Aachenissa on Joosepin housut ja neitsyt Maarian paita, juokse sinne, kuluta rahasi niihin, osta anekirjoja ja paavin vanhaa romua. Onhan tällainen kallista, jota varten on niin pitkälle juosta, maksaa suuria rahoja ja jättää koti ja kontu hoitamatta.

Mutta emmekö me ole hulluja ja hurjapäisiä, jopa sokaistuja ja perkeleen riivaamia? Tuolla Roomassa tuo kummitus istuu silmäkääntäjälaukkuineen viekoitellen koko maailman luoksensa ja samalla sen rahat ja tavarat, sen sijaan kuin jokaisen pitäisi tulla Kristuksen kasteelle, ehtoolliselle, ja saarnaan. Onhan meillä siinä aivan korkea kunnia ja rikas armo, kun tiedämme, että Jumala siellä puhuu kanssamme, ruokkii meitä sanallaan ja antaa meille kasteensa ja avaimensa. Mutta tähän vastaavat nuo suruttomat ja jumalattomat: Mitä on kaste, ehtoollinen, Jumalan sana? Joosepin housuthan sen tekevät. Perkele se sillä tavalla maailmaa riivaa, etteivät edes korkeat henkilöt, keisari ja kuninkaat, tahdo nostaa silmiään ylös ja että he antautuvat niin

törkeästi petettäviksi noille pääroistoille, paaville ja hänen kaljupäilleen ja vyöveljilleen, jotka tahraavat ja ryöttäävät kaikki ihmiset häpeällä ja saastaisuudellaan. Sen sijaan tulisi meidän kuulla Jumalan sanaa, sillä Jumala itse on koulumestariimme; meidän ei pitäisi mitään välittää Joosepin housuista eikä muista paavin hullutuksista ja ilvenäytelmistä.

Tämä on nyt evankeliumimme ensimmäinen kohta, joka osoittaa, kuinka Kristus ja Isä Jumala itse vihaa viisaita ja oppineita, koska niistä hänellä on suurta harmia. He repivät rikki sakramentit ja seurakunnan, asettuvat itse hänen sijallensa ja tahtovat itse olla mestareita. Näille ovat kaikki taivaan enkelit ja kaikki kristityt maan päällä vihoissaan ja heidän tulee sanoa heille: Jos tahdot osoittaa minua Kristuksen tykö ja opettaa minulle hänen sanansa, niin tahdon mielelläni kuunnella mutta muuten en, vaikka olisit taivaan enkeli, kuten P. Paavali sanoo Gal. 1: 8: **Ehkä me, taikka joku enkeli taivaasta saarnais teille toisin evankeliumia, kuin me olemme teille saarnanneet, se olkoon kirottu.** Vaikka nyt suuret herrat, nimittäin keisari, paavi, kardinaalit ja piispat ovat hirmuisesti kiukuissaan, panevat meitä pannaan ja tahtoisivat mielellänsä meitä polttaa ja tappaa, niin täytyy meidän kuitenkin kärsiä sitä ja sanoa: Paavin, piispojen ja ruhtinasten tähden emme tahdo hellittää. Kristus sanoo: **Tulkaat minun tyköni te, jotka olette raskautetut.** Kuin sanoisi hän: Turvautukaa ainoastaan minuun, pysykää minun sanassani ja antakaa kaiken muun mennä menojaan. Jos teitä sen vuoksi poltetaan tai mestataan, niin olkaa kärsivällisiä, minä tahdon tehdä sen teille niin salaiseksi ja keveäksi, että voitte sen kestää. Luemmehan esimerkiksi pyhästä Agnetasta, että kun häntä vietiin vankeuteen surmattavaksi, niin tuntui hänestä kuin olisi mennyt tanssiin.

Mistä tuli hänelle noin suuri uljuus? Ah, ei keneltäkään muulta kuin yksin Kristukselta, uskosta niihin sanoihin, jotka Kristus tässä sanoo: **Tulkaat minun tyköni kaikki, jotka työtä teette ja olette raskautetut, ja minä tahdon teitä virvoittaa.** Jos teidän huonosti käy, niin minä tahdon antaa teille rohkeutta, niin että te hymyilette tuskille, kidutus ei ole oleva teille niin raskas eikä perkele niin paha; vaikka te kulkisitte hehkuvilla hiilillä, niin on teistä tuntuva kuin kävelisitte ruusuilla. Jos vaan tulette minun tyköni, niin olen antava teille sydämen, että nauratte, kuin turkkilainen, paavi, keisari, j. n. e. vihastuu ja raivoo mitä hirveimmin teitä vastaan. Jos teillä on vaiva, kuolema tai tuska, kun paavi, turkkilainen tai keisari käy kimppuunne, niin älkää peljästykö, se ei ole oleva raskasta kärsiä vaan suloista ja makeata, sillä minä annan teille henkeni, jolloin se kuorma, jota ei koko maailmakaan voisi kantaa, tulee teille aivan keveäksi.

Jos te nimittäin minun tähteni kärsitte, niin on siinä **minun ikeeni ja minun kuormani**, jonka armossa annan kannettavaksenne, jotta tietäisitte, että teidän kärsimyksenne kelpaa hyvin Jumalalle ja minulle, että minä itse autan teitä sitä kantamaan ja annan teille voimaa ja kestävyyttä siihen. Ps. 31: 25 sa-

noo: **Olkaat hyvässä turvassa kaikki, jotka Herraa odotatte**, se on: te jotka kärsitte hänen tähtensä. Antakaa oman onnettomuutenne, synnin, kuoleman ja kaiken, minkä perkele ja maailma laskee päällenne rynnätä ja karata kimppuunne; kunhan vaan pysytte lohdutettuina ja pelkäämättöminä sydämässänne odotatte Herraa uskossa, niin olette jo voittaneet, pelastuneet kuolemasta ja olette paljon voimakkaampia kuin perkele ja maailma.

Katsos, näin hyljätään tämän maailman viisaat, että oppisimme pitämästä itseämme viisaina, kääntämään silmämme pois kaikista korkeista henkilöistä, jopa kokonaan sulkemaan silmämme, pysymään Kristuksen sanassa, tulemaan hänen tykönsä, joka meitä ystävällisimmästi houkuttelee, ja sanomaan: Sinä ainoa olet mestarini, minä olen opetuslapsesi. Tästä ja paljon muutakin olisi tämän johdosta puhuttavaa, mutta koska nyt olen liian heikko siihen, täytyy minun tällä kertaa lopettaa tähän.

Rakas Jumala antakoon meille armonsa ottamaan kiitollisuudella vastaan hänen kallista sanaansa, että kasvaisimme ja lisääntyisimme hänen Poikansa, Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa ja uskossa sekä että järkähtämättömästi pysyisimme hänen pyhän sanansa tunnustuksessa loppuun asti! Amen.